

ÚJVIDÉKI POÉTIKA

BRASNYÓ ISTVÁN

Itt éltem
pontosan hány évet is
illetve miért éltem itt
vajon mi célból
ki a fene hívott ide
akadékoskodó valakik közé
akik nehezen túrték a jelenlétem
mit akartam itt
miközben beszéltem a levegőbe
vagy papírra írtam
s azt időről időre bemutattam
bizonyos hivatalnokoknak
vagy valami ilyeneknek
kínos dolog volt
ahogy töprengtek dolgozataim fölött
és ezt nevezni hivatásnak
kétséges szar volt ez az egész
megtakaríthattam volna magamnak
ha csak várakozom az időben
valahol kialakítok
egy példátlan rejteket
s alkalomadtán onnan vetem
magam rájuk szellemi útonállóként

fittyet hányva az általuk
részletesen kidolgozott értékrendre
az értékes káderekre
a szinekúrákra
amit politikai testületek szentesítettek
a sok nagypofájú élkommunistája
az ún. vörös banda
látom még olyikukat néha
egy-egy lejárt szavatosságú bandatagot
öreg záptojást
vagy valamely jogörökösük
és még én szégyellem magam
mert végül is adósuk maradtam
nem hugyoztam a nyakuk közé
nem dobáltam meg őket lószarral
magamhoz méltatlanul civilizáltan
viselkedtem
de ki adna már erre
inkább az egész világ helyett fogok
felejtetni
semmire sem leszek hajlandó emlékezni
emlékük sem marad
névtelen árnyékukon fúj át csak a szél
a ronda és koszos sugárutakon
vízsugárral mossák fel a nyomát az úttestről
ahol rendőri fölvezetéssel közlekedtek
az egykori állítólagos néphatalom
legmagasabb szerveként
most már nem jutnak messzire
inkább egy vékony húr hangjára figyelek
arra amit itt elvesztettem
és hiába kerestem
akár tökrészen kocs mákat
akár körzeti börtönöket látogatva
végül is ez a hangzás
magasabban van annál amit bármikor
is elérhetnék

elérhetőnek tűnhetne
oly magasan
oly magasra hangolták
évtizedek óta lábujjhegyen állok miatta
belül magamban
botom kampójával nyúlkálok most már utána
netán ráakaszkozhatnék
de nyúlkáltam utána Korfakkában
Hattában Dibbában
trópusi naplementben
füstbe ment tervekben
dél-tengeri ködökben
mindigre elérhetetlen maradt
talán csak véletlenül közelíthetném meg
egy véletlen sor az elméleti papíron
vajon megadatik-e
és tudatában leszek-e majd
hogy íme
megadatott
végtelen száműzetésben
a nyelv délszaki szigetein
kiszáradt szájüregű sivatagjában
ahol a történések leállnak
csak a zengés lesz belülről
mindegyre kitartóbb